

[Svend Auken]

Eller hvordan med de opgaver, som finansministeren nævnte her til sidst omkring finansloven? Eller med problemerne omkring erhvervspolitikken, markedspolitikken og alle de andre spørgsmål?

Vi gik i gang med dette arbejde i det nylagte folketing med den klare holdning, at nok var der helt principielle grundforskelle mellem regeringspartierne og socialdemokratiet i udgangspunktet, når det gælder samfundssyn og menneskesyn, men der var samtidig et behov for – set ud fra problemernes omfang og set ud fra den parlamentariske situation i denne sal – at vi kom i gang med et samarbejde. Derfor gjorde vi fra vores side en virkelig kraftanstrengelse for at blive enige med regeringen. Så derfor mener vi ikke, at der er nogen ære at dele. Der er kun en skam at slås om.

Hr. Erhard Jakobsen sagde også, at bare den mindste ændring i overfladen i mindretalsregeringens politik ville være katastrofal. Ja men hvis det er indstillingen, hvis det er holdningen, så umuliggør det jo et samarbejde med socialdemokratiet. Vi klynker ikke over det. Vi konstaterer bare, at sådan er forholdene. Vi måtte i statsministeriet indse det. Efter mange dages meget besværlige forhandlinger måtte vi indse, at da det kom til stykket, og da det drejede sig om at gøre noget for regeringen, der var upopulært i forhold til dens egne, ja, så bristede mulighederne for samarbejde.

Jeg sagde i mit første indlæg og vil gerne gentage det, at jeg tror ikke, der er et menneske uden for denne sal, der er i tvivl om, at socialdemokratiet ville nå resultater i denne omgang, men det lykkedes altså ikke.

Undervisningsministeren var lidt ked af, at jeg sagde, at hans mange tal nærrede vi i socialdemokratiet ikke den helt store tillid til. Jeg tror, at hvis man tager notatet fra statsministeriet den 23. februar og ser den samtælling, der er sket dér, vil mange give mig ret.

Der er jo ikke 2.000 pladser i de omskolingstilbud, man nævner. Der er ikke 8.000 pladser i de ungdomsuddannelser og teknikeruddannelser, man stiller op. En række af positionerne med nye uddannelser er end ikke beskrevet med undervisningsplaner endnu. Der er ingen omtale af, at man skærer ¼ mia kr. af den offentlige jobskabelse. Og for så vidt angår lære- og praktikpladsprogram-

met, som jeg allerede i mit første indlæg glædede mig over at regeringen havde overtaget fra socialdemokratiet, er der stadig ingen konkretisering af, hvordan man vil nå dette mål.

Undervisningsministeren sagde – og det er jeg enig med ham i – at der er sket en vækst i antallet af uddannelsespladser siden 1982, og det er selvfølgelig en fælles ære for folketinget. Det har sin baggrund i den brede enighed, der var omkring martspakken i foråret 1982 om kraftigt forøgede bevillinger til udbygning af uddannelser, men også til princippet om bedre udnyttelse af kapaciteten, flere pladser, merindskrivning osv.

Problemet for os nu er imidlertid det, at selvfølgelig er der behov for flere uddannelsespladser – og det skal vi gøre meget for at opnå – men der er et stort uløst problem omkring lære- og praktikpladser. Der er et stort uløst problem omkring samarbejdet på det lokale plan om uddannelse og om arbejdsmarkedets foranstaltninger, som vi forsøgte at løse gennem en ungdomsgarantiordning, men den er desværre nu slået i stykker af regeringen.

Så vil jeg sige til finansministeren, at det, der har skabt problemerne omkring finanslovens behandling, mener jeg stammer fra den dag, da regeringen i det tidligere folketing bandt sig til fremskridtspartiet, bandt sig til et parti, som har et helt andet syn på det danske samfund, end trods alt det store flertal her i tinget har, et parti, som aldrig har stemt for finansloven, og som ikke ønsker at medvirke til, at vort samfund udvikler sig. Det er den ene forklaring.

Den anden forklaring er åbenbar for enhver: at regeringen ikke har ønsket hverken før eller efter valget at nå til realistiske løsninger med socialdemokratiet.

Så vil jeg til sidst sige, at finansministeren mener, det ville være et helt forkert signal at give erhvervslivet, hvis man gik ud og tog en beskeden del af de meget store overskud, som pengeinstitutter og virksomheder har haft i det forløbne år. Jeg er ikke enig. Jeg tror, at finansministeren undervurderer erhvervslivets vilje til i denne situation også at være med til at yde et bidrag. Og sandheden er jo, at man kunne være nået til en løsning med os ved blot en forhøjelse af selskabsskatten i 1984 med 3 pct. Det ønskede man ikke. I stedet har man sat trækprocenterne